

بررسی رابطه ترس از زمین خوردن با میزان تحصیلات و وضعیت زندگی سالمندان

مهیار صلواتی^۱، حمزه بهارلویی^۲، بهنام اخباری^۱

مقاله پژوهشی

چکیده

مقدمه: هدف از انجام پژوهش حاضر، بررسی رابطه ترس از زمین خوردن با میزان تحصیلات و وضعیت زندگی سالمندان ایرانی بود.

مواد و روش‌ها: این مطالعه از نوع توصیفی-تحلیلی بود. ۱۹۱ سالمند مقیم جامعه و آسایشگاه سالمندان به شیوه نمونه‌گیری غیر احتمالی ساده برای شرکت در این طرح انتخاب شدند. میزان ترس از زمین خوردن، میزان تحصیلات و شیوه زندگی بر اساس پرسش‌نامه‌های چند گزینه‌ای مشخص گردید و رابطه بین آن‌ها بررسی شد. روش‌های آماری شامل آزمون Kruskal-Wallis و ضریب همبستگی Spearman بود.

یافته‌ها: بر اساس نتایج آزمون Kruskal-Wallis، ترس از زمین خوردن بین افراد با شیوه‌های مختلف زندگی، تفاوتی مشاهده نگردید ($P = 0/25$). با محاسبه ضریب همبستگی Spearman نیز رابطه‌ای بین میزان ترس از زمین خوردن با سطح تحصیلات دیده نشد ($P = 0/32, R = 0/07$).

نتیجه‌گیری: یافته‌های این پژوهش نشان داد که ارتباطی بین ترس از زمین خوردن با میزان تحصیلات و همچنین، وضعیت زندگی افراد سالمند وجود نداشته است.

کلید واژه‌ها: سالمندان، ترس از زمین خوردن، میزان تحصیلات، وضعیت زندگی

ارجاع: صلواتی مهیار، بهارلویی حمزه، اخباری بهنام. بررسی رابطه ترس از زمین خوردن با میزان تحصیلات و وضعیت زندگی سالمندان. پژوهش در علوم توانبخشی ۱۳۹۴؛ ۱۱ (۴): ۲۶۲-۲۵۷

تاریخ پذیرش: ۱۳۹۴/۶/۱۰

تاریخ دریافت: ۱۳۹۳/۱۰/۳

مقدمه

زمین خوردن اولین دلیل مرگ ناشی از آسیب و سومین دلیل کاهش سلامتی در افراد بالای ۶۵ سال ذکر شده است (۱، ۲). همچنین، تحقیقات نشان داده‌اند که یک سوم سالمندانی که تجربه زمین خوردن داشتند، دچار ترس از زمین خوردن می‌شوند (۳، ۴) و این ترس تا دو سال باقی می‌ماند (۵). ترس از زمین خوردن حتی در افراد بدون سابقه زمین خوردن نیز دیده شده است (۶). در یک مطالعه مروری سیستماتیک، شیوع ترس از زمین خوردن در سالمندان مقیم جامعه بین ۲۱ تا ۸۵ درصد بیان شده است (۷).

ترس از زمین خوردن می‌تواند به اندازه خود زمین خوردن و یا حتی بیش از آن ناتوان کننده باشد (۸، ۹). مشاهده شده است که بین ترس و توانایی عملکردی، کیفیت زندگی و محدودیت فعالیت ارتباط وجود دارد. می‌توان گفت که ترس از زمین خوردن منجر به دامنه وسیعی از مشکلات سلامتی برای سالمند می‌شود (۱۰). ترس از زمین خوردن می‌تواند بر وضعیت عملکردی و جسمانی سالمندان اثرات منفی داشته باشد و باعث کاهش استقلال آن‌ها شود (۱۱). افراد سالمند مبتلا به ترس از زمین خوردن نسبت به سایرین اعتماد کمتری به توانایی خود در انجام فعالیت‌ها دارند (۱۲). خودکارایی (Self-efficacy) آن‌ها کمتر است (۱۳) و به تدریج نوع یا میزان فعالیت جسمانی خود را تغییر می‌دهند (۱۴، ۱۳).

ترس از زمین خوردن نه تنها می‌تواند کیفیت زندگی را در فرد مبتلا کاهش دهد، بلکه به صورت غیر مستقیم بر دیگران نیز اثر می‌گذارد. هنگامی که ترس از زمین خوردن شدیدتر می‌شود و فعالیت‌های معمول را تحت تأثیر قرار می‌دهد، مشکل تنها یک احساس نخواستند بود و به یک مشکل عملکردی برای فرد، خانواده وی و کارگزاران حمایت اجتماعی تبدیل می‌شود (۱۵) و می‌تواند احتمال پذیرش سالمند در خانه‌های سالمندان را افزایش دهد (۱۶، ۸).

رابطه بین میزان تحصیلات و شیوه زندگی افراد سالمند با ترس از زمین خوردن در پژوهش‌های گوناگونی مورد بررسی قرار گرفته است که نتایج منتشر شده متفاوت می‌باشد. پژوهشی بر روی ۳۷۱ سالمند مقیم تایوان نشان داد که میزان تحصیلات در افراد مبتلا به ترس از زمین خوردن پایین‌تر است (۱۷). Myers و همکاران نیز در کانادا با بررسی پرسش‌نامه ABC (Activities-specific Balance Confidence) به نتایج مشابهی دست یافتند (۱۸). مطالعه بر روی ۱۶۹۱ زن سالمند انگلیسی نشان داد که ترس از زمین خوردن در افراد تنها، بیشتر از سالمندانی است که با دیگران زندگی می‌کنند (۱۹). در مطالعه‌ای با حضور ۱۷۰۹ سالمند آمریکایی، مشاهده شد که ترس در افراد مجرد به طور معنی‌داری بیشتر از افراد متأهل است (۳).

در برخی مطالعات نیز بین وضعیت زندگی و میزان تحصیلات با ترس از زمین خوردن رابطه‌ای وجود نداشت. در پژوهشی بر روی ۴۰۳۱ سالمند مقیم

۱- استاد، گروه فیزیوتراپی، دانشگاه علوم بهزیستی و توانبخشی، تهران، ایران

۲- مربی، گروه فیزیوتراپی، دانشکده علوم توانبخشی، دانشگاه علوم پزشکی اصفهان، اصفهان، ایران

نویسنده مسؤول: حمزه بهارلویی

Email: hamzهبهارلoui@gmail.com

جامعه، ارتباط مستقلى بين ترس از زمین خوردن با میزان تحصیلات و شیوه زندگی دیده نشد (۲۰). همچنین، پژوهشی بر روی ۱۶۴ سالمند مقیم جامعه نشان داد، ارتباطی بین میزان تحصیلات با ترس از زمین خوردن وجود ندارد. در مطالعه دیگری، تفاوتی بین میزان ترس از زمین خوردن در افرادی که تنها زندگی می‌کنند با سایر افراد، مشاهده نگردید (۲۱). پژوهشی بر روی ۸۹۰ سالمند نیز نشان داد، میزان تحصیلات ارتباطی با ترس از زمین خوردن افراد ندارد (۲۲). در مطالعه بر روی افراد مبتلا به سکتة مغزی (۲۳) و آرتریت روماتوئید (۲۴) نیز نتایج مشابهی به دست آمد.

ساخت عوامل مرتبط با ترس از زمین خوردن می‌تواند به پیشگیری و درمان آن کمک کند. به همین جهت به نظر می‌رسد که بررسی این عوامل به بهبود کیفیت زندگی سالمندان کمک می‌نماید. از سوی دیگر، عوامل فرهنگی و اجتماعی می‌توانند بر روی ترس از زمین خوردن تأثیر داشته باشند. روابط خانوادگی، وضعیت زندگی و وابستگی افراد به خانواده در ایران تفاوت‌هایی با سایر کشورها دارد و همچنین، وضعیت تحصیلی و میزان بی‌سوادی در سالمندان ایرانی با سایر کشورها متفاوت است (۲۵). به نظر می‌رسد، برخلاف اهمیت بررسی میزان ارتباط ترس از زمین خوردن با وضعیت زندگی و میزان تحصیلات، این رابطه هنوز در سالمندان ایرانی بررسی نشده است. هدف از انجام پژوهش حاضر، بررسی رابطه بین میزان تحصیلات و وضعیت زندگی با ترس از زمین خوردن در سالمندان ایرانی بود.

یافته‌ها

میانگین سنی شرکت کنندگان $69/16 \pm 6/50$ سال بود. توزیع فراوانی متغیرهای کیفی مورد مطالعه در جدول ۱ بیان شده است. آزمون Kruskal-Wallis نشان داد که ترس از زمین خوردن در افراد با شیوه‌های زندگی مختلف، تفاوتی نداشت ($P = 0/25$). با محاسبه ضریب همبستگی Spearman، رابطه‌ای بین میزان ترس از زمین خوردن با سطح تحصیلات مشاهده نشد ($P = 0/32, R = 0/07$). اطلاعات مربوط به مقایسه میزان ترس از زمین خوردن بر اساس شیوه زندگی و سطح تحصیلات در نمودارهای ۱ و ۲ آمده است.

جدول ۱. توزیع فراوانی متغیرهای کیفی در سالمندان

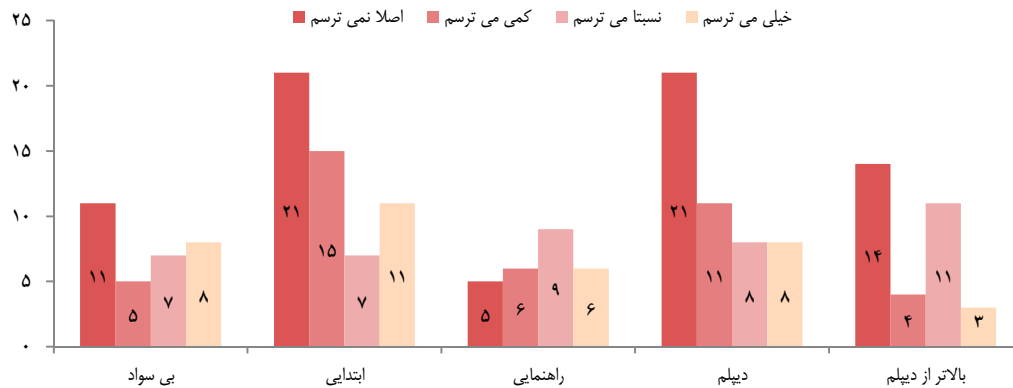
متغیر	تعداد (درصد)
جنس	مرد ۱۱۶ (۶۰/۷)
	زن ۷۵ (۳۹/۳)
میزان تحصیلات	بی‌سواد ۳۱ (۱۶/۲)
	ابتدایی ۵۳ (۲۷/۷)
	راهنمایی ۲۶ (۱۳/۶)
	دیپلم ۴۸ (۲۵/۱)
	بالتر از دیپلم ۳۳ (۱۷/۳)
استفاده از وسایل کمکی	خیر ۱۷۸ (۹۳/۲)
	عصا ۱۳ (۶/۸)
شیوه زندگی	به تنهایی در خانه ۲۷ (۱۴/۱)
	به همراه همسر یا فرزندان ۱۵۲ (۷۹/۶)
	به همراه پرستار در خانه ۱ (۰/۵)
میزان ترس از زمین خوردن	آسایشگاه سالمندان ۱۱ (۵/۸)
	اصلاً نمی‌ترسم ۷۲ (۳۷/۷)
	کمی می‌ترسم ۴۱ (۲۱/۵)
	به نسبت می‌ترسم ۴۲ (۲۲/۰)
تعداد دفعات زمین خوردن	خیلی می‌ترسم ۳۶ (۱۸/۸)
	زمین نخورده‌ام ۱۲۷ (۶۶/۵)
	یک بار ۳۶ (۱۸/۸)
	بیشتر از یک بار ۲۸ (۱۴/۷)

بحث

در این پژوهش رابطه‌ای بین ترس از زمین خوردن با میزان تحصیلات و وضعیت زندگی سالمندان مورد مطالعه مشاهده نشد. مطالعه بر روی ۴۰۳۱ سالمند هلندی نیز نشان داده بود که میزان تحصیلات و شیوه زندگی نه تنها با

مواد و روش‌ها

این مطالعه از نوع توصیفی-تحلیلی بود. شرکت کنندگان پژوهش، سالمندان مقیم جامعه و آسایشگاه‌های سالمندان بودند که به شیوه نمونه‌گیری غیر احتمالی ساده انتخاب شدند. این پژوهش طی سال‌های ۱۳۹۰-۹۱ انجام گردید. معیار ورود، سن ۶۰ سال به بالا و معیارهای خروج شامل بیماری قلبی-عروقی-ریوی شدید، پارکینسون، سکتة مغزی و آلزایمر بود (۲۰، ۱۸). معیارهای ورود و خروج بر اساس پرونده پزشکی سالمندان بررسی شد. در نهایت، ۱۹۱ نفر در این طرح شرکت کردند که ۵/۸ درصد آن‌ها ساکن خانه سالمندان شهید هاشمی‌نژاد و کهریزک بودند. سایر شرکت کنندگان نیز از طریق مراجعه به کلینیک‌های توان‌بخشی و فرهنگ‌سراها به مطالعه دعوت شدند. حجم نمونه پس از انجام کار پایلوت بر روی ۲۰ سالمند، محاسبه گردید. کلیه شرکت کنندگان پس از آگاهی از نحوه انجام و هدف پژوهش، فرم رضایت آگاهانه را امضا کردند. این پژوهش با مجوز کمیته اخلاق دانشگاه علوم بهزیستی و توان‌بخشی تهران انجام شد. از کلیه شرکت کنندگان درخواست شد تا پرسش‌نامه اطلاعات زمینه‌ای شامل سن، جنس، استفاده از وسیله کمکی (با یا بدون عصا) و تعداد دفعات زمین خوردن طی یک سال گذشته را تکمیل کنند. برای تعیین شیوه زندگی، یکی از چهار گزینه به تنهایی در خانه، به همراه همسر یا فرزندان، به همراه پرستار، آسایشگاه سالمندان و برای تعیین میزان تحصیلات، یکی از پنج گزینه بدون سواد خواندن و نوشتن، ابتدایی، راهنمایی، دیپلم و بالاتر از دیپلم انتخاب شد. در پژوهش‌های مختلف از تقسیم‌بندی‌های گوناگونی استفاده شده است. تقسیم‌بندی استفاده شده در این مطالعه نیز پس از جمع‌بندی تحقیقات گوناگون انتخاب گردید (۲۷، ۲۶، ۲۳).

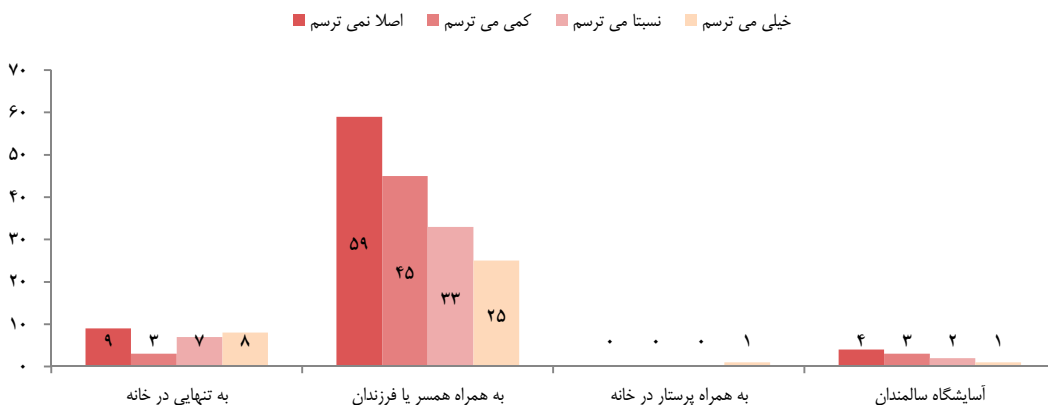
نمودار ۱. مقایسه میزان ترس از زمین خوردن بر اساس میزان تحصیلات

اهمیت و عوارض آن، به تحصیلات بالایی نیاز ندارد. به نظر می‌رسد بیشتر سالمندان با این مشکل آشنا باشند. بنابراین، ارتباطی بین میزان ترس از زمین خوردن با میزان تحصیلات وجود نداشته باشد.

نتایج پژوهش حاضر با یافته‌های برخی پژوهش‌های دیگر متفاوت بود. پژوهش Pluijm و همکاران نشان داد که ترس از زمین خوردن در افراد با میزان تحصیلات بالاتر، کمتر می‌باشد. آنان سالمندان را به دو گروه با تحصیلات بالاتر و کمتر از ۱۱ سال تقسیم کرده بودند (۳۹) که با شیوه گروه‌بندی پژوهش حاضر متفاوت بود. مطالعه Chu و همکاران نیز نشان داد که تعداد افراد بدون سواد خواندن و نوشتن در گروه مبتلا به ترس از زمین خوردن، دو برابر گروه بدون این ترس است. در پژوهش آن‌ها، افراد به دو گروه مبتلا به ترس از زمین خوردن و بدون ترس تقسیم شده بودند و سطوح مختلف ترس بررسی نشده بود (۱۷). پژوهش بر روی ۱۶۹۱ سالمند انگلیسی حاکی از آن بود که ترس از زمین خوردن در افراد تنها بیشتر است، اما افراد شرکت کننده در این پژوهش تنها زنان بودند (۱۹). Boyd و Stevens بیان کردند که ترس از زمین خوردن، در افراد مجرد بیشتر از متأهل می‌باشد. آنان در تحقیق خود افراد را به دو گروه مبتلا به ترس از زمین خوردن و بدون ترس تقسیم کرده بودند (۳).

ترس از زمین خوردن، بلکه با میزان اجتناب از فعالیت ناشی از ترس نیز ارتباطی ندارد (۲۰). پژوهش Murphy و همکاران نیز حاکی از آن بود که بین میزان تحصیلات و شیوه زندگی سالمندان مبتلا به ترس از زمین خوردن با سالمندان بدون ترس، تفاوتی وجود ندارد (۲۱). در پژوهش Lach، میزان سال‌های تحصیل در افراد مبتلا به ترس از زمین خوردن با افراد بدون ابتلا به این ترس، تفاوت معنی‌داری نداشت (۲۲). در افراد مبتلا به سکتة مغزی نیز میزان ترس از زمین خوردن، تفاوت معنی‌داری را در افراد با تحصیلات کمتر از دبیرستان و افراد دارای تحصیلات بالاتر نشان نداد (۲۳). در مطالعه Chou و همکاران، میزان تحصیلات ارتباطی با ترس از زمین خوردن نداشت. آن‌ها همچنین، گزارش کردند که دیگر عوامل مرتبط با ترس از زمین خوردن مانند جنسیت، سابقه زمین خوردن، افسردگی و مشکلات بینایی نیز با میزان تحصیلات ارتباطی ندارد (۲۸).

همان‌طور که در تحقیق حاضر مشاهده شد، بیشتر سالمندان ایرانی به همراه خانواده‌های خود زندگی می‌کنند. شاید این حمایت حداکثر، باعث مشاهده نشدن رابطه بین ترس از زمین خوردن با وضعیت زندگی آن‌ها باشد. از سوی دیگر، زمین خوردن پدیده‌ای به نسبت رایج در میان سالمندان است و آشنایی با

نمودار ۲. مقایسه میزان ترس از زمین خوردن بر اساس وضعیت زندگی

مقایسه نتایج بین گروه‌های مختلف از نظر استفاده از وسایل کمکی وجود نداشت.

پیشنهادها

پیشنهاد می‌شود که در پژوهش‌های بعدی، سالمندان با مشکلات تعادلی نیز مورد بررسی قرار گیرند. همچنین، می‌توان مقایسه‌ای بین سالمندان مقیم جامعه با سالمندان مقیم آسایشگاه سالمندان انجام داد. با انتخاب حجم نمونه‌های مشابه برای شیوه‌های مختلف زندگی، می‌توان رابطه بین این عامل با ترس از زمین خوردن را به صورت دقیق‌تری بررسی نمود.

تشکر و قدردانی

با سپاس از مدیران و کارکنان محترم مرکز خدمات بهزیستی حضرت ابوالفضل (ع) اصفهان، مرکز جامع توان‌بخشی سالمندان یاس، مرکز نگهداری از سالمندان و معلولان شهید هاشمی‌نژاد و کلیه سالمندانی که ما را در انجام این پژوهش یاری نمودند. این طرح با حمایت مالی دانشگاه علوم بهزیستی و توان‌بخشی (کد طرح ۱۰۰-۱۹۴) اجرا شده است.

به نظر می‌رسد که تفاوت در نحوه سنجش متغیرهایی مانند ترس از زمین خوردن، میزان تحصیلات و شیوه زندگی و همچنین، تفاوت در جامعه آماری مورد مطالعه، از علل تفاوت نتایج این پژوهش با سایر پژوهش‌های اشاره شده باشد. در پژوهش حاضر، سایر عوامل اجتماعی و فرهنگی مانند وضعیت اقتصادی و شغل بررسی نشده است که پیشنهاد می‌شود در مطالعات آینده رابطه آن‌ها با ترس از زمین خوردن سالمندان بررسی گردد.

نتیجه‌گیری

نتایج پژوهش نشان داد که ارتباطی بین ترس از زمین خوردن با میزان تحصیلات و وضعیت زندگی افراد سالمند وجود ندارد.

محدودیت‌ها

پژوهش حاضر بر روی سالمندانی انجام شد که توانایی راه رفتن با وسیله کمکی و یا بدون آن را دارند. بنابراین، نمی‌توان نتایج آن را به سالمندان کم‌توان تعمیم داد. همچنین، با توجه به کم بودن قابل توجه نسبت افراد استفاده کننده از عصا، امکان

References

1. Evitt CP, Quigley PA. Fear of falling in older adults: a guide to its prevalence, risk factors, and consequences. *Rehabil Nurs* 2004; 29(6): 207-10.
2. Neyens JC, Dijcks BP, de Kinkelder A, Graafmans WC, Schols JM. CBO guidelines to prevent accidental falls in the elderly: How can it be used in the institutionalized elderly?. *Tijdschr Gerontol Geriatr* 2005; 36(4): 155-60. [In Dutch].
3. Boyd R, Stevens JA. Falls and fear of falling: burden, beliefs and behaviours. *Age Ageing* 2009; 38(4): 423-8.
4. Vellas BJ, Wayne SJ, Romero LJ, Baumgartner RN, Garry PJ. Fear of falling and restriction of mobility in elderly fallers. *Age Ageing* 1997; 26(3): 189-93.
5. Jang SN, Cho SI, Oh SW, Lee ES, Baik HW. Time since falling and fear of falling among community-dwelling elderly. *Int Psychogeriatr* 2007; 19(6): 1072-83.
6. Howland J, Lachman ME, Peterson EW, Cote J, Kasten L, Jette A. Covariates of fear of falling and associated activity curtailment. *Gerontologist* 1998; 38(5): 549-55.
7. Scheffer AC, Schuurmans MJ, van DN, van der Hooft T, de Rooij SE. Fear of falling: measurement strategy, prevalence, risk factors and consequences among older persons. *Age Ageing* 2008; 37(1): 19-24.
8. Cumming RG, Salkeld G, Thomas M, Szonyi G. Prospective study of the impact of fear of falling on activities of daily living, SF-36 scores, and nursing home admission. *J Gerontol A Biol Sci Med Sci* 2000; 55(5): M299-M305.
9. Salkeld G, Cameron ID, Cumming RG, Easter S, Seymour J, Kurrle SE, et al. Quality of life related to fear of falling and hip fracture in older women: a time trade off study. *BMJ* 2000; 320(7231): 341-6.
10. Li F, Fisher KJ, Harmer P, McAuley E, Wilson NL. Fear of falling in elderly persons: association with falls, functional ability, and quality of life. *J Gerontol B Psychol Sci Soc Sci* 2003; 58(5): 283-90.
11. Legters K. Fear of falling. *Phys Ther* 2002; 82(3): 264-72.
12. Lachman ME, Howland J, Tennstedt S, Jette A, Assmann S, Peterson EW. Fear of falling and activity restriction: the survey of activities and fear of falling in the elderly (SAFE). *J Gerontol B Psychol Sci Soc Sci* 1998; 53(1): 43-50.
13. Jorstad EC, Hauer K, Becker C, Lamb SE. Measuring the psychological outcomes of falling: A systematic review. *J Am Geriatr Soc* 2005; 53(3): 501-10.
14. Delbaere K, Crombez G, van Haastregt JC, Vlaeyen JW. Falls and catastrophic thoughts about falls predict mobility restriction in community-dwelling older people: A structural equation modelling approach. *Aging Ment Health* 2009; 13(4): 587-92.
15. Perez-Jaraa J, Walker D, Heslop P, Robinson S. Measuring fear of falling and its effect on quality of life and activity. *Reviews in Clinical Gerontology* 2010; 20(4): 277-87.
16. Lord SR. Predictors of nursing home placement and mortality of residents in intermediate care. *Age Ageing* 1994; 23(6): 499-504.
17. Chu CL, Liang CK, Chow PC, Lin YT, Tang KY, Chou MY, et al. Fear of falling (FF): Psychosocial and physical factors among institutionalized older Chinese men in Taiwan. *Arch Gerontol Geriatr* 2011; 53(2): e232-e236.
18. Myers AM, Fletcher PC, Myers AH, Sherk W. Discriminative and evaluative properties of the activities-specific balance confidence (ABC) scale. *J Gerontol A Biol Sci Med Sci* 1998; 53(4): M287-M294.
19. Mann R, Birks Y, Hall J, Torgerson D, Watt I. Exploring the relationship between fear of falling and neuroticism: a cross-sectional study in community-dwelling women over 70. *Age Ageing* 2006; 35(2): 143-7.
20. Zijlstra GA, van Haastregt JC, van Eijk JT, van Rossum E, Stalenhoef PA, Kempen GI. Prevalence and correlates of fear of

- falling, and associated avoidance of activity in the general population of community-living older people. *Age Ageing* 2007; 36(3): 304-9.
21. Murphy SL, Williams CS, Gill TM. Characteristics associated with fear of falling and activity restriction in community-living older persons. *J Am Geriatr Soc* 2002; 50(3): 516-20.
 22. Lach HW. Incidence and risk factors for developing fear of falling in older adults. *Public Health Nurs* 2005; 22(1): 45-52.
 23. Schmid AA, Acuff M, Doster K, Gwaltney-Duiser A, Whitaker A, Damush T, et al. Poststroke fear of falling in the hospital setting. *Top Stroke Rehabil* 2009; 16(5): 357-66.
 24. Jamison M, Neuberger GB, Miller PA. Correlates of falls and fear of falling among adults with rheumatoid arthritis. *Arthritis Rheum* 2003; 49(5): 673-80.
 25. Taheri Tanjania P, Motlagh ME, Najafi F. The health status of the elderly population of Iran in 2012. *Arch Gerontol Geriatr* 2015; 60(2): 281-7.
 26. Zunzunegui MV, Beland F, Otero A. Support from children, living arrangements, self-rated health and depressive symptoms of older people in Spain. *Int J Epidemiol* 2001; 30(5): 1090-9.
 27. Hellstrom Y, Persson G, Hallberg IR. Quality of life and symptoms among older people living at home. *J Adv Nurs* 2004; 48(6): 548-93.
 28. Chou KL, Yeung FK, Wong EC. Fear of falling and depressive symptoms in Chinese elderly living in nursing homes: Fall efficacy and activity level as mediator or moderator? *Aging Ment Health* 2005; 9(3): 255-61.
 29. Pluijm SM, Smit JH, Tromp EA, Stel VS, Deeg DJ, Bouter LM, et al. A risk profile for identifying community-dwelling elderly with a high risk of recurrent falling: Results of a 3-year prospective study. *Osteoporos Int* 2006; 17(3): 417-25.

The Relationship between Fear of Falling and Level of Education and Living Style in the Elderly

Mahyar Salavati¹, Hamzeh Baharlouei², Behnam Akhbari¹

Original Article

Abstract

Introduction: This study evaluated the relationship between fear of falling, and the level of education and the living style of Iranian elderly.

Materials and Methods: This was a descriptive-analytical study on 191 elderly living in the community and nursing homes. The participants were selected through simple non-probability sampling. The fear of falling, level of education, and living style were determined using a multiple choice questionnaire and the relationship between was studied. The Kruskal-Wallis test and Spearman correlation coefficient were used for statistical analysis.

Results: The results of Kruskal-Wallis test showed no significant difference between individuals with different life styles in terms of fear of falling ($P = 0.25$). The Spearman correlation coefficient also showed no significant relationship between fear of falling and educational level ($P = 0.32$, $r = 0.07$).

Conclusion: This study results showed that there is no relationship between fear of falling, and education level and living style in Iranian elderly.

Keywords: Elderly, Fear of falling, Educational level, Living style

Citation: Salavati M, Baharlouei H, Akhbari B. **The Relationship between Fear of Falling and Level of Education and Living Style in the Elderly.** J Res Rehabil Sci 2015; 11(4): 257-62

Received date: 24/12/2014

Accept date: 01/09/2015

1- Professor, Department of Physiotherapy, University of Social Welfare and Rehabilitation Sciences, Tehran, Iran

2- Instructor, Department of Physiotherapy, School of Rehabilitation Sciences, Isfahan University of Medical Sciences, Isfahan, Iran

Corresponding Author: Hamzeh Baharlouei, Email: hamzهبaharlouei@gmail.com